

Tövek:

- T = egyalakú tő, pl. *vár*
 T' = többalakú tő szótári töve, pl. *bokor, alsz-*
 T'' = többalakú tő melléktöve, pl. *fá-, bokr-, alud-*
 T_p = passzív tő, pl. *rep- (reped, repeszt)*
 T_{ik} = igekötő, pl. *meg (megsajnál, húzd meg)*

Képzők:

- K_{ige} = egyalakú igeképző, pl. *-ít (üdít), -z (sóz)*
 *K_{ige} = egyalakú igeképző előhangzóval, pl. *-z (fűszerez)*
 K'_{ige} = többalakú igeképző alternánsa, pl. *-gat (találgat)*
 *K'_{ige} = többalakú igeképző alternánsa előhangzóval, pl. *-gar (adogat)*
 K_{fn} = egyalakú főnévképző, pl. *-ék (pótlék)*
 K_{mn} = egyalakú melléknévképző, pl. *-i (tegnapi)*
 *K_{sz} = egyalakú számnévképző előhangzóval, pl. *-d (negyed)*
 K'_{in} = többalakú igenévképző, pl. *-ni (olvasni, olvasnod)*

J_{fa} = többalakú fa képző

Jelek:

- J_i = az egynemű többség jele, a *-k* (fák = több fa)
 J_{kt} = a különemű többség jele, az *-ék* (Jánosék ≠ több János)
 J_{bsz} = birtokos személyjel: *-m (kocsim), -d (villád)* stb.
 Megj. A szigorlati beugrón a főnévi igenéven megjelenő igenévi személyrag is birtokos személyjelként elemzendő: *dolg|oz|n|om T'' + *K_{ige} + K_{fn} + *J_{bsz}*.
 J_s = az *-é* birtokjel (másé)
 J_{bt} = az *-i* birtoktöbbsesítő jel (macskái)
 J_{tox} = a *-bb* fokjel (találódóbb)
 J_{kij} = az *-ik* kijelölő jel (szebbik)
 J'_{idő} = többalakú időjel alternánsa: *-t (sétált)*
 J'_{mód} = többalakú módjel alternánsa: *-na/-ne (szeretne), -j (dönt)*

Ragok:

- R_i = tárgyrag
 R_{hat} = határozórag
 R_{bj} = a birtokos jelző *-nak/-nek* ragja
 R_{usz} = alanyi személyrag
 R_{isz} = tárgyas személyrag

Előhangzó vagy a toldalék szerves része?

Az előhangzós felfogás hívei az előhangzót a toldalék részének tekintik, de nem szerves részének. Abban, hogy a toldalékekezdő magánhangzó mikor tartozik szervesen a toldalékhoz, és mikor nem, többé-kevésbé egyetértenek, de következetesen alkalmazható szempontokat eddig még nem sikerült megfogalmazniuk. Ha legalább báromféle magánhangzó váltakozik egymással, vagy ha a magánhangzó el is maradhat (mint pl. a többesjelei *-ak/-ok/-ek/-ök/-k* alakjaiban), akkor általában előhangzós toldalékról beszélnek. A hosszú (pl. *dob|t|dí|, vö. dob|nd|j|*) vagy felső nyelvvillású magánhangzókat (pl. *föld|unk|, vö. erdő|nk|*), valamint az *-on/-en/-ön/-n* és az *-an/-en/-n* ragok magánhangzóit a toldalék szerves részének minősítik.